

ORNATISSIMO VIRO

Francisco Oliuario Franciæ Can-
cellario, Antonius Mizaldus
Monlucianus.

S. P. D.

*V*m ego à medicis & mathemati-
cis autoribus, ornatissime Cancel-
larie, nuper ad Græcarum histo-
riarū scriptores, animi gratia, me
conferre, forte fortuna in Herodotū
per commodè inciidi: apud quē ma-
gna cū voluptate adnotavi Ama-

sim Aegyptiorum Regem prudentissimum, olim suis le-
gē dedisse vt quotānis apud prouinciæ Præsidem vnus-
quisque ocij, ac vitæ rationem redderet: demonstraret-
que vnde viveret, & quo quæstu sustentaretur. Quod qui
facere detrectaret, presentem pœnam agnoscebat. Legem
eam postea ab Aegyptiis Solonem ad Athenienses, &
virsū ab his Censorium Catonem ad Romanos trans-
tulisse; ibidem in animum reuocavi meum: exemplo sanè
omnibus non dicam regnis & prouinciis, sed etiam vr-
bibus singulis, ac viculis magnopere imitabili, & sum-
mè observando. Cui hodie si locus aliquis daretur, sceli-
citer cum rebus humanis ageretur. Nam quisque in offi-
cio esse satageret, ac artem aliquam tractare meditave-
tur, quâ se à pœna solers eriperet, ac inopem vitam se-
dulò defenderet. Vnde, vel tantillum commodi hinc saltè
emergeret, quòd in alienas possessiones, imò verò in vitâ
omni possessione cariorè (sublata è media hominū vni-
uersi-

A ij

uersi-

ueritate quavis inertia, scelerum quorumcumque al-
trice ac parente) sacra nescio qua auri fame, tam frequen-
tes non struerentur insidia: nec esset, ut est in prouerbio,
homo homini lupus. ô ter, quaterque beatas Respubl. in
quibus tam sancta lex aliquando vigebit? ô seculum ve-
rè aureum, in quo Reges, Regumque σύμβολοι, in hac tā
proba incumbunt studia: vetusque institutum nouum fa-
cere aggreditur? Sed quorsum rapior? ad me redeo. Cum
itaque in hanc Herodoti historiam verè auream incidis-
sem, mearum partium esse duxi, hoc nouo inuente anno
(ac si lex illa Amasina hodie locum haberet) ocij, vitæq;
meæ rationem apud te reddere: qui per vniuersum Gal-
liæ regnum, longè latèque fusum, nedum in certa aliqua
eius prouincia, summus Cancellarius haberis, & Preses
omnium supremus. Itaque, quia quam quisque nouit ar-
tem in ea & se exercere, & illius specimen tuò adere po-
test, ex duabus artibus (medica, inquit, & astronomica)
quarum gustum qualemcumque sua benignitate imperti-
re mihi dignatus est largitor ille bonorū omnium Deus
Opt. Max. postremam hic (nam vtramque coniunctim
alibi) exornandam & illustrandam mihi proposui. Ex
cuius hortulis, etiam media Bruma vernantibus, floscu-
lum hunc tibi hodie concinnare nihil sum cūctatus: tibi,
inquam, quæ philosophiæ cœlestis, imò vero μαθηματικῶν
omniū apprime studiosum esse, & noui & audiui. Verū
enimvero, cū dicti flosculi, & papiracei munusculi tenui-
tatem, cum sublimitatis tuæ gradu cōpono, animus sanè
meus in diuersa rapitur: adeo, ut de mutāda senectia, &
euerēdo cōsilio rationē secū iure ineat. In quo dū anxius
hæret, ecce illi peropportunè, ceu Deus quispiam ex im-
proviso (quod dicūt) occurrit, vir doctus æquè, ac huma-
nus

nus, ANTONIVS MINARDVS in supremo
Parisiensi Senatu Præses integerrimus, nostrorumq; Bor-
boniorum decus singulare, & tuarum virtutum, tuique
candoris prædicator constantissimus: apud quem dum
instituti mei summam expono, subrusticum pudorem meū
insigniter obiurgat: dicitans te eum esse ad quem per-
faciles aditus pateant: quique oblatas eruditorum lucu-
brationes vltro excipias, etiā quantumvis exiguas: nec
vllum à tuo conspectu excludas, ac tristem abire sinas.
Que dum audirem, ex timido audetior ilico sum factus:
quem enim tanti viri vox non excitet? Cæpi itaque Zo-
diographicam hanc meam lucubratiunculam, superio-
rum mensium noctibus aliquot præcipitatā verius quàm
elaboratam, incudi vtcumque red dere: vt in tuo nomine
sub initia huius noui anni, φιλίας πομπῆς omnibus ex-
cunderetur. Hæc si quispiam de corpusculo, & mole sanè
quam exigua expendere volet ac metiri, per pusillum o-
pusculum, & munus valde tenue esse dicet: si de rebus
quas describit, summè diuinū, sublime, magnum, ac pre-
tiosum indicabit. Nos ibi cælorū Signa duodecim, suis
coloribus paucis illustramus: nihil omittentes quod de
illis dici possit, si Zodiacum eorundem vectore & au-
rigam spectas: quem Aristoteles propter diuinam ipso-
rum Signorum energiam, mortis & vitæ circulum appel-
lare nihil veretur. Id autem argumenti eò libentius tra-
ctandum sumpsimus, vt fidem ex nostra Cosmographia
haud ita pridè lectoribus datā, opportunè liberaremus.
Reliqua ibidem à nobis promissa intra dies aliquot
(aspirate Domino) expedituri sum⁹, modò hæc vt prio-
ra, doctis & bonis placuisse intellexerimus. Planetas
dico, siue Planetarum collegium, & Asterismos, ceu stel-
A ij latam

latam ex propriis imaginibus octava sphaera Syluulã.
Quae omnia tam facili methodo sumus cõplexi, vt qui-
nis etiã mediocriter eruditus, quatuor opusculis versus
quinquies mille plus minus capientibus, labore modico
& impensa leui, totum cœleste theatrum & capere, &
perlustrare, animoque circũferre possit: ab infimis enim
ad summa gradatim conscendimus: & hinc immensam
Dei, cœlorũ & terræ Architecti incomparabilis sapiẽ-
tiam, gloriam, & maiestatem omnibus palam exhibere
sategimus. Nec temere mea sententia, nam, vt est apud
regium Prophetã, εὐρυχωρὰ διανοούτου δόξαν θεοῦ, πολί-
τιν δὲ χερσὶν αὐτοῦ ἀναγγελεῖ τὸ σέβειν αὐτοῦ. Sanẽ, si ori-
ginem nostram cœlestem facimus, si spiritum nostrorum
corporum formatorcm, germen esse cœlestis ignis Gale-
nus posuit: si astro persimilem Aristoteles dixit, nihil vi-
deo homini affine magis, & cognatum esse, quàm cœlũ.
Quod qui negat, impiẽ & Deo & Naturæ Gygantum
more, pugnat: seque degenerẽ animam habere palã pro-
fitetur. Nam quæ, per Deos immortales, digniores disci-
plina, aut magis necessaria, quàm quæ in rebus cœlesti-
bus perpetuò versantur? In quo perfectius Dei summi æ-
ternitatem contemplari liceat, quàm in his quæ diuina
sunt, & corruptioni minimè obnoxia? A quo melius in-
effabilem Dei maiestatem, & cetera quæ in rerum natu-
ræ stupescimus & admiramur colligere dabitur, quàm
à stellarum pulchritudine, Signorum energetiã, cœli mo-
tu & vastitate? Habet sanẽ hæc diuina contemplatio,
nescio quid latentis miraculi, imò verò abstrusa ener-
getiã, quæ mentes nostras in sui, & Dei Opt. Max. ad-
mirationem & amorem, abdita naturæ familiaritate,
nō secus rapit, quàm Magnes ferrum. Deo itaque gratias
summas

summas agere debemus, quod in hac caligine mentis hu-
manæ, aliquas scintillas suæ sapientiæ & diuinitatis in
cælo maximè lucere velit: semelque inuentam cælestem
philosophiam, ad vsum in vita transferri: ad prænosce-
das anni tempestates, aeris motus, mensũ & dierum ra-
tiones, ad tuendã valetudinem, ad rem nauticam, rusti-
cam, medicam, militarem, & vt paucis multa dicam, ad
quiduis ferè in sublunari orbe perficiendum & auspici-
candum: sed omnium maximè ad celebrandum opificem
Deum. Verùm hæc plus satis, præsertim apud tantum vi-
rum omnigena eruditione illustratum: cuius ocium sum-
mè negotiosum habetur: præsertim hisce temporibus, in
quibus Mars suis furiis comitatus, horrèdũ nescio quid
fremit. Finè itaque facio, à te obnixè petens, ornatissimè
Cancellarie, vt xeniolum hoc qualecunque, hisce Iani ca-
lèdis ex animo tibi oblatũ tam placidè excipias, quàm
libenter exhibeo. Hoc factum si intellexero, conatus meos
ad alia quæ in manibus sunt, & his maiora, ex umbra
in lucem proferenda, non mediocriter promouebis. Bene
vale. Lutetiæ pridie natalis IESV CHRISTI
seruatoris nostri.

1552.

A. iij